

[Gade]

heller ikke inden for EF, hvis den har et godt sigte og er med til at overføre teknologi til de rigtige, men ambitionsniveauet må vel være, at vi laver en miljøfond på et bredere grundlag, i f.eks. ECE-konstruktionen, for noget af det, som er det store spørgsmål, er i de kommende år overførsel af miljøteknologi, det, som vi mener at et nyt møde i ECE-regi skal handle om.

Til sidst vil jeg sige, at der er smuttet et par bemærkninger om, at det måske er de andre lande, der er de værste. Ministeren sagde, at en stor del af næringsstofferne kommer fra andre lande, fra luft og vandløb. Jamen i de tal, jeg står med – nu kan jeg ikke nå at referere dem, men det kan jeg jo komme tilbage til – er det interessante da ikke, at de andre lande kommer med en relativt stor andel af den forurening på nærings-saltområdet, som vi diskuterer så aktivt i dag. Nej, det interessante er, at Danmark kommer med en så relativt stor andel af både luftforureningen fra ammoniak og forureningen af vore vandløb med kvælstof. Det interessante er, at Danmark er en så stor forurener internationalt, og det er interessant og vigtigt nu, at Danmark går ind for, at vi accepterer faste lave grænseværdier, hvad Danmark har protesteret imod tidligere, hvor Danmark har været med til at blokere de nødvendige fremskridt. Selvgodhedens tid er ikke inde her. Vi bør i stedet være selvkritiske og indse, at vi i hvert fald ikke har været bedre end de andre på nogen områder, tværtimod.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt benytte lejligheden til at takke SF, fordi partiet har givet anledning til denne debat. I virkeligheden diskuterer vi jo de internationale perspektiver alt for lidt, når vi diskuterer miljøproblemer i al almindelighed. Hvis ikke vi gør noget internationalt, kan det egentlig være relativt – i hvert fald i global sammenhæng – ligegyldigt, hvad vi gør her i landet. Jeg siger det også, fordi ministeren i sit indlæg siger, at regeringens prioritering sker med udgangspunkt i, at indsatsen skal være størst dér, hvor vi får de mest umiddelbare resultater for vort hjemlige miljø. Det er jeg nok fundamentalt ikke enig i. Jeg er ikke sikker på, at regeringens indsats skal være præcis dér, hvor vi får de største resultater

for det hjemlige miljø. Jeg synes, at Danmark burde gå i spidsen og sige, at det, det drejer sig om, når det drejer sig om det internationale samarbejde, er, at vi skal lave indsatsen dér, hvor der globalt set er størst behov.

Det er en anelse generende at tale til en minister, der med et mildt ord ikke hører efter, men nu tog jeg udgangspunkt i ministerens egne ord, også for at pointere, at jeg synes, det, regeringen skal gøre, er at gøre en indsats dér, hvor der er størst trusler mod det globale miljø, og derfor mener jeg, at det er en helt anden indgangsvinkel, vi skal have, når vi diskuterer, hvad det er for et internationalt samarbejde, vi skal deltage i. Jeg synes, det i meget høj grad er dér, vi er nødt til at lægge vore kræfter. Det hjælper ikke ret meget, at vi gør en indsats, der er god for Danmark, hvis så ozonlaget f.eks. bliver ødelagt undervejs eller der sker så alvorlige klimaændringer i det hele taget på jordkloden, at vi ikke kan overleve globalt set. I virkeligheden er det det helt afgørende, når vi diskuterer de internationale problemer. Hvis vi skal lave en prioritering på et tidspunkt her i landet, bør det være det, der er det overordnede mål.

Så vil jeg godt sige om det næste afgørende punkt, at her er jeg helt enig i det, fru Margrete Auken har sagt: at det drejer sig om, hvorvidt man vil lave noget aktivt eller noget passivt. Det er ikke nok, at vi bare på en eller anden passiv facon deltager i det internationale arbejde; det afgørende er, at vi selv laver et meget stort hjemmearbejde, og her synes jeg nok, man kan spørge, om ikke vi kunne sætte nogle flere ressourcer af, prioritere det lidt højere, sådan at vi har dette hjemmearbejde klar. Jeg tror, at det drejer sig om dels en bedre koordinering, dels en bedre indsats, dels en større samordning og dels en alment højere prioritering, således at man også rent arbejdsmæssigt føler, at man får noget ud af at beskæftige sig med det internationale samarbejde og ikke blot bliver sat på et sidespor i forbindelse med den udvikling, der i øvrigt foregår i ministeriet.

Og når det er sagt, tror jeg også det er vigtigt, at de delegationer, vi sender af sted, har noget forhandlingsekspertise plus noget teknisk-videnskabelig ekspertise, ikke alene fordi det vil sikre nogle bedre resultater, men også fordi det vil sikre, at vi måske i højere